

To je moje místo: unikátní umělecký projekt představuje historii Prahy 3 očima jejích obyvatel

16.09.2024

Venkovní výstava To je moje místo od 26. září představuje ulice Prahy 3 skrze příběhy lidí, kteří v nich prožili celý život.

Vzpomínky seniorů na Žižkov a Vinohrady padesátých a šedesátých let zpracovali renomovaní umělci do výstavních panelů ilustracemi, básněmi i volným literárním žánrem a první čtyři protagonisté na nich budou své příběhy vyprávět od 25. září do konce října 2024.

„Každý výstavní panel je věnovaný životnímu příběhu, který se odehrával na zdánlivě všedních místech, míjených bez většího povšimnutí. Přitom pro své obyvatele i dnes tato místa zůstávají těmi nejdůležitějšími v životě, na které nezapomenou. Smyslem projektu „To je moje místo“ je nejen propojení umělců různých žánrů, ale také přiblížení každodenního života starší generace a připomenutí toho, že tu žijeme všichni společně, se stejnými starostmi a radostmi. Pro místní je samozřejmě zároveň zajímavé i vidět, jak se v čase měnila podoba a obyvatelé v jejich sousedství“, říká Nikol Kroužek, místostarostka Prahy 3 pro sociální politiku.

Akteři výstavy se na území Prahy 3 stěhovali převážně v průběhu 50. a 60. let a následně zde zakládali rodiny, pracovali, chodili se bavit, postávali ve frontách v samoobsluhách a prožívali každodenní události podobné těm, které na stejných místech zažívají i dnešní obyvatelé.

Životy seniorů a seniorek literárně pojali respektovaní tvůrci jako spisovatelka Petra Hůlová, Petr Borkovec, nebo Klára Vlasáková. „Životní obtíže Toni Patočkové, její osudová láska, radost z tramvajového zaměstnání, složení kolínské vody Chat Noir a jedna písnička Milana Chladila. A respekt k tomu, co a jak o sobě řekla sama. Tohle byla moje vodítka“, říká k tomu, jak s příběhem pracoval, Petr Borkovec, jeden z autorů. Výtvarné podoby portrétů se pak podobně ujali renomovaní výtvarníci jako Lela Geislerová, Jaromír Šeda nebo Jindřich Janíček, to vše ve spolupráci s produkčním týmem Galerie Atrium Žižkov v čele s kurátorem Ondřejem Horákem.

„Mám radost z oboustranně přínosné spolupráce naší galerie se sociálním odborem a domovem seniorů. Otevírat zajímavá celospolečenská témata je jedním z hlavních posláních naší galerie. A tím stárí, propojování generací a sdílení lidských příběhů je. Svědčí o tom i zájem všech umělců a umělek, které náš kurátor Ondřej Horák pro projekt oslovil. Přesně v takových přesahových projektech vnímám velký význam lokálního kulturního centra a tentokrát pro to byla velmi unikátní příležitost“, říká Marie Kašparová, ředitelka organizace Kultura Praha 3.

K přečtení budou v průběhu měsíce října události banální, úsměvné, ale i tragické. Původní výpovědi

zaznamenala v zimě roku 2024 Petra Gabriel Lojdová, ředitelka Ošetřovatelského domova Prahy 3, pobytové sociální služby pro seniory, kteří nemohou žít bez pravidelné pomoci doma. Vizí zařízení je vytvářet důstojné a klidné místo a v době pořizování rozhovorů v domově všichni aktéři žili. „Pro starého člověka je velmi důležité být součástí komunity, někam patřit a neztratit smysl života. Naši senioři pro nás nejsou jen anonymními klienty. Jejich životní příběhy jsou dobře známe mně i mým kolegům, rádi je posloucháme a vnímáme a právě to stálo na začátku celého projektu“, říká Petra Gabriel Lojdová. Autentické audiozáznamy s těmi, kteří jí vyprávěli, jak vypadalo „moje místo“, je možné si poslechnout skrze QR kód umístěný na každém panelu.

To je moje místo

Miroslava Červená, Slezská 144

„Maminka měla ráda společnost a já jsem ji musela doprovázet. Moc mě to nebavilo. Kluci chodili po zábavách a já jsem byla s mámou“. Seznamte se s proměnami Slezské ulice od předválečné doby až po dnešek skrze životní příběh paní Miroslavy Červené. Dcera divadelního truhláře a nevidomé maminky, kterou doprovázela na návštěvy, vzpomíná na všechny životní události s nadhledem. Vyrůstala na Vinohradech v době, kdy byly zdejší ulice vyhrazené družstevním bytům pro dělníky, později se vyučila se laborantkou a u profese zůstala celý život.

Jitka Dobrovolná, Biskupcova 57

(panel na rohu ulic na Vápence a Hartigova)

„Byli jsme s manželem rebelanti, se vším jsme jen tak nesouhlasili“. Rodačka z Tábořska se do Biskupcovy ulice se přistěhovala v roce 1959 do tehdy právě dostavěných novostaveb a Žižkov už nikdy neopustila. Jitka Dobrovolná, povoláním učitelka, vypráví o práci s dětmi ve speciálních třídách na Jarově nebo o oblíbených obchůdkách u kina Aero. Po padesáti letech ovdověla a i když už v Biskupcově nebydlí, s přáteli z ulice je v kontaktu dodnes. Možná i proto, že známým nikdy neváhala pomoci třeba v těžké životní situaci.

Libuše Zlatníková, Seifertova 46

(panel na místě Seifertova 89):

„Nikdy to nebyla klidná ulice. Bylo tu hodně rušno a navíc tehdy pořád cinkal tramvajový průvodčí. To byly koncerty“. Do Seifertovy, tehdejší Kalininovy ulice, se paní Libuše Zlatníková v mládí stěhovala jen z nedalekého Jarova. Na Seifertovu vzpomíná jako na ulici plnou obchůdků se svým oblíbeným kinem Obzor.

Antonie Patočková, U Kněžské louky 30

„Na Třešňovku jsme si chodili hrát a na kopec naproti jsme se chodili prát. Hlavně s Vysočanskýma.“
Antonie Patočková prožila velkou část života na Kněžských lukách v domě, který získal pro svůj vzhled přezdívku krabice. Vdávala se na žižkovské radnici a celý život jezdila Žižkovem tramvají jako řidička.

Stáhněte si

panel obecny

16. 09. 2024

179 kB

[Stáhnout](#)

panely cervena

16. 09. 2024

2 MB

[Stáhnout](#)

panely dobrovolna

16. 09. 2024

479 kB

[Stáhnout](#)

panely zlatnikova

16. 09. 2024

1 MB

[Stáhnout](#)

panely patockova

16. 09. 2024

844 kB

[Stáhnout](#)